

Assolir-ho i reeixir-hi

Fer servir verbs com «assolir» i «reeixir» està molt bé; amb mesura, però. Volem dir que no són pas tan necessaris i imprescindibles com això. Només cal veure que el Diccionari Fabra per a la definició d'«assolir» es limita a remetre el consultant a «aconseguir», que és, per tant, el seu sinònim exacte, i que les dues definicions que proposa per a «reeixir» s'inicien amb les frases verbals «sortir bé» i «tenir èxit», les quals, per consegüent, poden també convenir en els mateixos casos en què fem servir «reeixir».

Que cadaçú, doncs, triï lliurement, opti per la forma que oregui més expressiva i més eufònica, més adequada al seu text o al seu discurs.

Ara: si es decideix per verbs com «assolir» i «reeixir», cal que sàpiga bé no únicament el significat exacte sinó també el règim de cada un d'ells. Cal que tingui ben present que «assolir» és un verb transitiu i que «reeixir» és un verb intransitiu. I ho diem perquè sovint s'esdevé que quan hom es decideix a recórrer a verbs que, com «assolir» i «reeixir», no formen part del seu vocabulari habitual, del seu llenguatge heretat, sinó del seu llenguatge adquirit, per influència de la llengua culta o escrita, els usa fent abstracció del tractament sintàctic que els és reconegut, sense preocupar-se de saber si són transitius o intransitius, quina

mena de complements admeten i quina preposició regeixen, cosa que sol conduir a un resultat lamentable, com és ara el que representen les frases «Hi van assolir» i «Ho van reeixir», amb què es vol expressar el bon èxit d'algú que es proposava una cosa determinada.

Com hem dit, «assolir» és un verb transitiu i «reeixir» un verb intransitiu. «Assolir», per tant, demana un complement directe, que quan és neutre, és a dir, representa tota una oració, es pronominalitza amb la partícula «ho»: «assolir-ho. Reeixir», en canvi, no admet cap complement directe: els seus complements d'objecte s'han d'introduir per mitjà d'una preposició («en» davant un grup nominal o afí, «a» davant un infinitiu), els quals es pronominalitzen per mitjà de la partícula «hi»: «reeixir-hi». Així, per a indicar l'èxit del propòsit expressat en una oració com és ara «Volen que els concedissin un descompte extraordinari», tant ens podem servir del verb «assolir» com del verb «reeixir», tenint, però, rigorosament en compte el que acabem d'exposar: «Ho van assolir» (en què «ho» equival a «que els concedissin un...») i «Hi van reeixir» (en què «hi» equival a «en el seu propòsit», «a obtenir el descompte»).